N:o 24. d. 15 December 1880.

SVENSK MUSIKTIDNING.

I hvarje nummer ett eller flere nya och företrädesvis lätta musikstycken för piano eller sång.

Utgifvare: ALFRED LUNDGREN.
STOCKHOLM, ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG 1881.

Utkommer den 1:sta och 15:de i hvarje månad.

Innehåll: Tillkännagifvande. — Necken. — Om Sebastian Bachs manuskripter. — Musikhistoriska bilder. Kina. — Ur Berlioz' lif (forts.). — Musik och Teater. — Stockholmsteatrarnes repertoar. — Aflidne tonkonstnärer. — Annonser.

Musik: **Blomsterregnet** af Théodore Oesten.

Tillkännagifvande.

Af andra göromål hindrad att egna min tid åt tidningsmannaverksamhet, öfverlemnar jag från början af instundande år till musikförlagsfirman Huss & Beer denna af mig utgifna musiktidning **Necken**, *hvars utgifvande under namn af* **Svensk Musiktidning** *fortsättes af nämnde firma; och tillönskar jag* **Svensk Musiktidning** *samma välvilliga uppmuntran som Necken haft att glädja sig åt.*

Stockholm i December 1880.

Alfr. Lundgren.

Necken.

Ärade läsare! Du är nordbo. Behöfver jag väl särskildt förklara detta ords betydelserika innehåll?

Hvad allt stort och högsint, som ända från hedenhös här blifvit af ädla sinnen anadt, tänkt, kändt, erfaret, som antingen likt en ingifvelsens blixt strålat ned, upplysande förut okända regioner i tankens, i känslans verld, uppeldande hjelten till bragdens, skalden till sångens stordåd; eller som för siaren, denna varelse med blick af engel och af lo, uppenbarat hela verldar af skönhet och sanning; eller som likt den stadigt brinnande facklan till nya mål vägledt den i de exakta vetenskaperna outtröttligt och i svettdrypande möda laborerande lärde; eller som kommit en hvar af oss, åtminstone i de bättre ögonblicken, att, glömmande det egna jaget, förnimma det vi äga ett fosterland, kommit oss att känna gemensamt med kringstående medvarelser, ja, någon gång kommit vårt öga att oförmärkt immas och tåras, vårt hjerta att värmas, genom det upplyftande föredömet af en sig framkämpande dygd: måtte medvetandet om detta och mycket annat lika stort och herrligt utgöra din lifliga erfarenhet, och du skall då röna ljufheten af den lott, som försynen ämnat dig, då hon lät dig födas i norden, lät dig nämnas svensk.

Vårt land är sångens och sagans. Har väl något annat land i verlden i sitt medvetandes sköt framalstrat en legend jemförlig med den sköna legenden om Strömkarlen, och som på samma gång lika träffande ådagalägger det innersta väsendet hos tonerna just genom att beteckna dem såsom hemlighetsfulla, lifssprittande, oemotståndligt verkande, fjermade från allt konventionelt, det rena andelifvets urgnistor. Necken är den personifierade originaliteten. Icke dansar man sig i yrande fröjd till döds vid andra strängar än hans; icke höras hans skaldeslag för att utan vidare förgätas. Han frågar litet efter modets nyck eller den förherskande smakriktningen, väl vetande att de begge, när det gäller, blindt skola följa hans vink. Tänk dig endast en ditt hela väsen genomdallrande elektrisk stöt, på ett andligt, ett musikaliskt sätt förnummen — och du har en föreställning om verkan af de harpoljud, som uppsprungit under Strömkarlens fingrar.

Det trollska häri är ingeuting annat än tonernas egen, inneboende makt.

Hvad följer nu af allt detta?

Jo, en antydan om vår egen ringhet, vi, i dessa spalter verksamme.

Den verklige, den hjertgripande, den i sin tragiska storhet oupphunne naturmusikern och barden *Necken*, nordmannaharpans Prometheus, idealet för en trånande, ideel hängifvenhet, scherzo-improvisatören par excellence, men som i sin 'polskas' veka toner hänfört och besegrat 'Svanen från Pesaro', ja, han, vid hvars ödes blotta föreställning ens vidgade blick skymmes af tårar — icke blef det oss, vanlige dödlige, beskärdt att i bardalek täfla med honom eller att mäkta ens efterlikna hans toner.

Nej!

Men det uppklarnande medvetandet om hvad *de* äro och i nationelt hänseende ha att betyda, skall verka afgörande, skall omsider genomglimra allas våra sinnen och blickar, befästande sjelfständigheten och frimodigheten af vårt omdöme, hvarefter till allt evidentare tydlighet skall för oss framgå hvad tonkonsten till sjelfva sitt väsende är, samt öfvertygelsen om att det dock äfven för den i toner *produk-*

tivt verksamme ges goda sätt att verka för hennes befrämjande, om också dessa, tyvärr, icke äro bland de af staten just omhuldade.

Dock, hvarje inre skapar sig ett yttre; hvarje idé sin man och sina förfäktare. En dag skall det nordiskt-svenska tondiktar-anlaget allmänt hafva uppgått i den idealtyp af storslagen och djerf sjelfständighet, som icke är någon annan typ än just denne folksägnens berömde musikhjelte, spelmannen för Ägirs döttrar — kristnad eller hedning — Necken, ja, han och ingen annan.

Det genialiska är tonkonstens evangelium.

I andens verld herske den fullkomligaste harmoni! Ensidigheter vare öfvergående!

Tonanlaget, i sin högre och högsta potens, är ett behof att skapa.

Detta behof sträfvar att i verksamhet framträda. Det skall ock sålunda framträda — fast med ett enda litet vilkor.

Och detta vilkor?

Att kompositörerna tillstädjas få lefva.

Orfeus.

Om Sebastian Bachs manuskripter.

Nedanstående, ehuru ett delvis tysktpatriotiskt uttalande, skall tvifvelsutan mycket intressera de många Bachvännerna i norden; den äkta konstnären är dock väsentligen hvad fordom en Sokrates ansåg sig vara, nemligen verldsborgare.

(Uppsatsen, hemtad ur Musiktidskriften »Euterpe», är signerad: *dr Voigt.*)

»Kunde man väl med andra känslor än de af stum beundran betrakta det exempellösa arf som J. S. Bach öfverlåtit åt efterverlden.

Men hvad blef dess öde: Också ett — till lycka och till ära för vårt folk — exempellöst: den stora qvarlåtenskapen blef bortåt en hundra år förglömd, förskingrad, till stor del förintad.

Bachs begge mest betydande söner, Vilhelm Friedemann och Philip Emanuel, delade, som det synes, håfvorna så, att den förre erhöll tre femtedelar, den sednare två. Kändt är, att den äldre brodern förgicks i utsväfvande lefnad; hans andel i arfvet bortplottrades för småstyfrar. Det finnes ännu ett bref, som har åtföljt en sändning af åttio manuskripter af hans fader, hvilka han sålde för åtta Thaler — såsom han sjelf säger, för vida mindre än hälften af hvad afskrifvandet hade kostat. Dervid är att märka, att af de nära fyrahundra kyrkostyckena af hans store fader vid den tiden blott ett första ungdomsverk blifvit tryckt; hvad som alltså då gick förloradt, är förloradt för alltid. Åtskilligt har den yngre brodern räddat ur den stora undergången, mycket kostbart är försvunnet eller blott fragmentariskt uppbevaradt. Af de fem Passionsverken hafva blott två räddats, af Kantaterna äro emellan åttio och nittio spårlöst försvunna, af Motterna kanske femton eller tjugo. Hvilken väg dessa gamla handskrifter af den store mästaren stundom togo, derom blott ett exempel: ett antal af dem har kunnat spårats ända till en grefve Sporks landtegendom i Böhmen; der hafva de under tidens lopp nytjats för att ombinda träd med och blifvit förbrukade.*)

Men det genom Ph. Emanuel räddade? Det hvilade, efter det sonen (— icke utan fatala förbättringar! —) ånyo torde uppfört något litet, förborgadt inom skrankorna af hans bibliotek — och glömdes bort! — Han, hvars lif gått deruti upp, att för tyska folket till dess uppbyggelse sjunga de sånger, medelst hvilka det under svåra och stormiga tider uppehållit sitt mod, koralsångerna, i kostbar infattning framstälde och till oförlikneliga hymner af sorg och af glädje upphöjde, han, den nationellaste konstnär som Tyskland egt, var under inemot hundra år förglömd af sitt folk.

Hans allbeherskande konstfärdighet öfvades af åtskilliga hans elever troget; men det felades dem den store mästarens anda och sinne, — de urartade till tomt formväsen, och mängden, som visserligen icke begriper konsten, men dock påverkas af en väldig personlighet, vände sig bort från honom och prisade det nya ljuset Haydn, Mozart, Beethoven, som med älskligt skimmer uppsteg i söder. Blott Bachs klaver- och orgelkompositioner brukades i en trängre krets — icke minst af de tre ofvannämde store. Och då Beethoven på grund af »das wohltemperirten Clavier» och några andra saker fäller den bekanta domen: »Det här är ingen Bach (bäck), utan ett haf», hvad skulle han hafva sagt, om han känt de jettelika kyrkoverken, t. ex. »hohe Messe», efter hvilken hans Missa solemnis skådar hän ur fjerran, likasom S:t Peter i Rom efter Kölnerdômen. Bekant är vidare den förvåning, i hvilken Mozart föll, då en af Bachs efterträdare, *Doles*, i Leipzig öfverraskade honom med uppförandet af Bachska motetter, och huruledes han derpå strax på ort och ställe timtals fördjupade sig i de der ännu förhanden varande manuskripten. Dock detta var blott spridda tecken till deltagande. Fullkomligt på det klara angående betydelsen af den Bachska kyrkomusikaliska skatten var blott *Zelter*, som egde en betydande samling handskrifter; från honom härrör det sköna, inspirerade yttrande, som han skref till *Göthe:* »Denne Leipzigerkantor är en det gudomligas obegripliga uppenbarelse.»*) Zelter var det ock, som medelbarligen föranledde den slutliga uppståndelsen af den Bachska kyrkomusiken. Genom honom hade hans elev *Mendelsohn* blifvit bekant med Mattheuspassionen, — denne genomdref dess uppförande (år 1829). Något sednare (1840) upphof i Breslau *Mosevius* sin röst för kantaterna och Juloratoriet, som ännu länge efter upptäckandet af Mattheuspassionen förblefvo förborgade. Tiden syntes vara inne; den siste sydtyske mästaren hade emot slutet af sitt rika lif allt mera hänvändt sig till det alvar, det djup och tillika den konstfullare stil, som utgjorde det Bachska sättet; allmänt hade intresset för musiken tilltagit, de populära Haydn-Mozartska sakerna hade äfven intresserat lekmännen och dessa följde nu med deltagande Beethovens fortskridande mot mål, nära beslägtade med de Bachska. Omsider blef tanken på en helupplaga af de Bachska verken, för hvilken redan Beethoven hade talat,*) så litet han än förmådde öfverskåda dess synvidd, lifligt diskuterad i musikaliska kretsar. Robert Schumann framstod varmt intresserad derför, särskildt betonande, att uti kyrkokompositioner tyska nationen egde en skatt, »som intet annat folk i verlden har att framvisa».

Till firande af Bachs hundraåriga dödsdag utgick i Juli 1850 från Leipzig ett upprop i inspirerade ordalag till grundande af ett Sällskap, hvars ändamål skulle blifva, utgifvandet af alla möjligen till finnandes Bachska verk i likformig, värdig utstyrsel, icke allenast som hedersbevisning åt den store mästaren, utan ock, för att ändtligen med ett slag afvärja den fara som allt framgent hotade hans verks bestånd, så länge de blott uppbevarades i handskrifter. Af kända namn i den nedsatta komitéen må anföras: Moritz Hauptmann, Robert Schumann, Franz Liszt, Ferdinand David, Otto Jahn, I. Mocheles, L. Spohr, — de utgjorde borgen för att företaget skulle på ett alvarligt och trohetsfullt sätt genomföras. Breitkopf och Härtel i Leipzig öfvertogo utrustandet af upplagan. Det väsentliga i sällskapets statuter är, att medlemmarnes bidrag (5 Thaler årligen) uteslutande dertill användas, att trycka det ena efter det andra af de Bachska verken af alla slag och tillsända medlemmarne exemplaren; desamma erhålla på detta sätt de förundransvärdt utstyrda banden till ett pris, som ej en gång belöper sig till hälften af hvad ett dylikt band i bokhandeln skulle kosta. (25 årgången är nyligen (1879) utgifven) innehållande: »Die Kunst der Fuge» och 74 Orgelkoraler, deribland svanesången »Vor deinen Thron tret ich». Deltagandet blef strax så stort, att företaget syntes betryggadt.

Dock nu infunno sig svårigheter af särskildt slag, som minsann voro egnade att förtreta en tysk. Oaktadt med säkerhet kan antagas, att genom J. S. Bachs talrika elever afskrifter af enskildta verk, ja, törhända handskrifter af honom sjelf på många orter voro undankomne och sedan råkat i samlares gömmo, blefvo slika skatter förtegne eller, om ock tillstådde, dock deras brukande till det stora oegennyttiga verket helt enkelt förvägradt. Genast i företagets början uppträdde på ett sorgligt sätt hämmande denna jämmerliga egoism.

Utgifvandet skulle börja med den berömda *H-moll-messan.* Materiel fanns i temlig myckenhet, gamla afskrifter och för enskildta delar Bachs handskrifter — ett manuskript af hela partituret var i privat ego — och förvägrades, ja, hvarje blott jemförelse emot hvad ersättning som helst och i egarens hus blef otillåtet! Efter lång underhandling afstod man från att

*) Detta är kärnan af den genom tidningarne gångna fabeln om upptäckandet af 120 Bachska sonater.

*) Härutaf förklaras på helt naturligt sätt det förtroende som Göthe säges hafva haft till denne Zelter (se Necken, N:o 21.)

*) Hans ord till förläggaren Hofmeister derom äro: »Att ni ämnar utgifva S. Bachs verk, är något som gör mitt hjerta, hvilket odeladt klappar för denne harmoniens urfaders höga, stora konst, särdeles godt». Hofmeisters företag hann ej afslutas. Peters vidtog med instrumentalverken.

BLOMSTERREGNET.

Allegretto.

Théodore Oesten.

Andante.

PIANO.

p

p dolce e leggiero.

cresc.

f

loco.

dim.

p

Ped. * Ped. * Ped. *

p con espress.

Ped. * Ped. * Ped. *

mf

Ped. * Ped. * Ped. *

p

Ped. * Ped. * Ped. *

mf

Ped. * Ped. * Ped. *

cresc.

f

Ped. * Ped. * Ped. *

8va

Ped. ✻ Ped. ✻ Ped.

dimin. e rallentando.

Ped.

à tempo.

p dolce e leggiero.

✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻

Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. ✻

cresc.

Ped. ✻ Ped. ✻ Ped. Ped. ✻

8va 8va

f

Ped. ✻ Ped. ✻ Ped.

8va

dimin.

p

Ped. * Ped. * Ped. *

Ped. * Ped. * Ped. *

8va

cresc. f fz f p

Ped. * Ped * Ped. * Ped. *

con espressione.

Ped. * Ped. * Ped. *

cresc.

Ped. * Ped. * Ped. * Ped.

8va

f

* Ped. *

ritard.

diminuendo.

pp ff

öppna utgifvandet medelst messan; sex år sednare gjorde man ånyo ett försök, och då detta åter misslyckades, beslöt Sällskapet sig för att utgifva messan efter detsamma tillbuds stående källor — icke utan att i ett förord rättfärdiga sig. Då ändtligen blef denne samlare genom ett nytt angrepp bevekt till eftergifvenhet — och hvad blef följden? Hela andra delen af messan måste graveras på nytt, hvilket förorsakade Sällskapet en utgift på öfver ett tusen Thaler. Skada att Sällskapet förtegat namnet på den höghjertade mannen. Eljest kunde man tillropa alla dem, som ännu egensinnigt rufva på sina skatter: sen hit och väljen, här på minnesvårdens sockel står inristadt namnet på hvar och en, som verksammeligen gagnat det stora företaget — men också förteckningen på dem, hvilka sjelfkära trädde i vägen för de förras arbete och icke funno någon glädje i ett högsinnadt erbjudande af krafter och medel i och för ett ideelt ändamål.

Musikhistoriska bilder.

Kina.

Bland kinesernas öfverflöd af slaginstrumenter är det uråldriga *King* det mest intressanta: dess uppfinning hänföres till kejsar *Tschun* och den kinesiske orfeus *Quei*, d. v. s. till 2,300 år före vår tideräkning.

Detta instrument består af 16 stycken klangstenar, upphängde i två rader öfver hvarandra och ordnade efter deras olika storlek; dessa äro stämda efter oktavens 12 Ly jemte 4 tillsatstoner och anslås med en klubba. Den välljudande stenen härtill hemtas från provinsen *Leang-tschöj* och kallas *Yu*. Det häraf förfärdigade *Nio-King* får spelas blott af kejsaren.

Till King-familjen hör äfven *Pientschung*, som består af 16 små klockor, ordnade och stämde i likhet med stenarne i King. Äfven *Jyn-lo*, en ställning af 10 i samma ordning stämde kopparskifvor, ansluter sig till nämde grupp.

Bland de blott larmande (icke tonande) slaginstrumenten stå pukorna främst, namneligen jättepukan *Hiuen-kou*. Denna skall under dynastien *Tcheou*, 1122 före vår tideräkning, hafva blifvit införd i bruk i det kejserliga huset.

Bland trummorna är *Ya-kou* i särdeles flitigt bruk. Den har formen af en liten trumma, fästes med ett snöre om lifvet och frambringar ett icke alltför starkt bullrande.

Slutligen må ock nämnas *Tchoung-tou*, ett mindre instrument, bestående af i solfjäderform sammanbundne träskifvor, hvilket vid den äldre chinesiska musiken användes till att slå takten med, på så sätt att man lyfte det med högra handen och derpå sakta slog emot innersidan af venstra handen.

Mindre talrika äro de kinesiske blåsinstrumenten. Det äldsta häribland är *Hiuen*, ett ihåligt tonkärl af bränd lera, till formen nästan liknande ett gåsägg. Det är öppet upptill och har fem ljudhål, hvilka låta höra den äldsta skalans toner. Det relativt mest utvecklade kinesiska blåsinstrumentet är *Cheng* (Tscheng), hvilket äger de flesta tonerna, har någorlunda drägligt ljud och är tillika det normalinstrument, efter hvilket de andra instrumenten stämmas.

Ur Berlioz' lif.

(Forts.)

Hans öden i Paris voro icke egnade att försätta honom i någon mild stämning. Direktören för operan visade sig ännu temligen kall för »Trojanarne»; döden bortryckte plötsligt hans andra hustru (Juni 1862), och det nervösa onda, hvars offer han sjelf skulle blifva, plågade honom obarmhertigt. Härefter var det endast musiken som gaf honom förströelse och dernäst en ny konstresa i Tyskland. »Har jag, skrifver han i Maj 1863, berättat för er om min färd till Löwenberg, der mina orkestersinfonier spelades för fursten af Hohenzollern? Om morgonen, då jag reste, sade fursten, i det han omfamnade mig: Ni återvänder till Frankrike och skall der träffa menniskor, som Ni älskar; säg att jag älskar dem . . .» På koncertdagen fattade mig en häftig sinnesrörelse, när, efter adagiot i kärleksscenen, emellan Romeo och Julia, kapellmästaren med tårar i ögonen utropade på franska: »*Non, non, non, il n'y a rien de plus beau!*» Och hela orkestern reste sig, fanfarer skallade, och en oerhörd bifallsstorm . . . . .» Genom luften trodde jag mig se Shakspeare's himmelska leende framlysa, och jag utbrast: »*Father, are you content?*»

I november 1863 blef hans opera Trojanarne ändtligen uppförd, men trots det första entusiastiska emottagandet, hade den likväl ingen varaktig framgång. Så kommo åter dystra dagar (Maj 1864): »Det är kallt, det regnar, något eländigt prosaiskt sväfvar i luften. En del af vår lilla musikaliska verld (dit jag hör) bär sorg, en annan del är glad, emedan Meyerbeer är död.

Dessemellan föllo några solstrålar på hans dystra lefnadsafton. Staten erinrade sig den store musikerns ärorika namn och belönade honom med hederslegionen. »För några dagar sedan (Juni 1867) blef jag af amerikanarne enträget uppmanad att komma till Newyork, der jag lär vara populär. Förra året har man der fem gånger med stigande bifall spelt min sinfoni: »Harold i Italien».

Men hemskare än förr klappade snart derefter olyckan på dörren; ingen smärta skulle undgå honom: »Nyss träffade mig ett förfärligt slag; min son, skeppskapten, har dött i Havanna, 33 år gammal». Det sista band, som ännu fästade honom vid Henriettes minne, var dermed sönderslitet. Sysslande med allehanda framtidsplaner och reseprojekt, afsomnade d. 28 Mars 1869 i Paris denne utomordentlige man, så känslig för både glädje och smärta och föremål för så väl illvilja som ärebetygelser.

Musik och Teater.*

Jean från Nivelle.

Opera i tre akter. Musiken af Léo Délibes.

Det nutida republikanska Frankrike har i sitt sköte uppammat en ganska talrik skola af tonsättare. Så måste det ock vara. Så synas blommorna om våren, icke kargt, enstaka stående, utan ymnigt uppspirande från hvarje tufva, fägna de ögat, sprida de sina hulda dofter.

Den nya operan med sina smidigt lena konturer, sin ymniga harmonik, kom till oss med åtskilliga rätt fagra melodier. Skada dock att de af kompositören efteråt tillagda recitativen utan gensägelse verkade för formsinnet splittrande och som longörer. Också få vi med det första tillfälle att höra pjesen i sin första ursprungliga gestalt och med talad dialog.

Införlifvandet med vår repertoar af den grönskande telningen har omfattats med varmt intresse. Hr Hedberg har i öfversättningen nedlagt mycken förtjenst. Likaså har å inöfning- och iscensättning ej sparats trogen omsorg. Hr Janssons nya dekorationer hafva tillvunnit sig välförtjent loford.

Att de framställande artisterna pietetfullt fattat sina uppgifter kunde granneligen skönjas; hr Ödmann *(Jean)* fröknarne Niehoff och Sommelius (alterneranden som *Arlette*) hafva tagit lejonparten af det de spelande egnade bifallet, fröken Ås *(Simone)* har visat goda sceniska anlag; hr Lange *(Charolais)* spelar sin noble grefve och hrr Ohlsson och Strömberg sina komiska roller med verklig verv.

*) En nedskrifven utförligare redogörelse måste af skäl, hvilkas förklaring blefve för vidlyftig, uteslutas. Likaså anförtro vi åt vår efterträdare bedömandet af den sednast gifna nya operetten *Silfverringen*.

Stockholmsteatrarnes repertoar

i december månad.

Kongl. Stora teatern: *Jean från Nivelles*, opera i 3 akt. af Léo Délibes. — *Vikingarne*, romantisk opera i 3 akt., texten af Frans Hedberg, musiken af Ivar Hallström. — *Lalla Rookh*, operett i 2 akt. af Félicien David. — *Nürnbergerdockan*. — *Aïda*. — *Josef i Egypten*, skådespel med sång i 3 akt. af Méhul. — *Silfverringen*, operett i 1 akt af Ivar Hallström. — *Hamlet*. — *Alessandro Stradella*, romantisk opera i 3 akt. af Fr. von Flotow. — *Hugenotterna*. — *Mignon*. — *Romeo och Julia*. — *Vermländingarne*. — *Engelbrekt och hans dalkarlar*.

Kongl. Dramatiska teatern: *Drottning Margarethas sagor*. — *Förbi!* — *Debutanten och hennes far*. — *Grabows katt*. — *Eftersommar*, komedi i 1 akt af Meilhac och Halévy. — *Af kärlek till konsten*. — *Advokaten Knifving*. — *Pappa*. — *Grefvinnan Lea*, skådespel i 5 akt. af Paul Lindau. — *Fregattkaptenen*.

Nya teatern: *Glanskis*, — *Donna Juanita*. *Madame Angots dotter*. — *Våra gossar*, komedi i 3 akt. af H. I. Byron, öfvers. från engelskan. — *Abu Hassan*, sångspel i 1 akt af Carl Maria von Weber. — *Boccaccio*. — *Stora barn*,, komedi i 3 akt. af Edmond Gondinet och Paul de Margaliers. — *Iå Tiveden*, bilder ur folklifvet i 3 akt. med sång och dans. Svenskt original.

Mindre teatern: *Donna Juanita*. — *Vermländingarne*.

Södra teatern: *Krig i fred*. — *Den nye bibliotekarien*. — *Husläkaren*, lustspel i 1 akt af G. von Moser. — *Sömmerskan*, lustspel med sång i 4 akt. — *Daniel i lejonkulan*, fars i 1 akt af G. Lang.

Aflidne tonkonstnärer.

N. J. Bladin,, organist, † 1 dec., i Hög, 52 år. — *Erick Hållén*, organist och klockare i Lofö och Drottningholm, född d. 12 maj 1803, † d. 5 dec. å Lofö klockaregård. — *J. E. Gille*, komponist, † 15 nov. i Stockholm, 66 år.

Vinceslav Fumi, komponist och dirigent, † i Florenz. — *Federico Beneventano*, kontra-basist, † i Modica på Sicilien, 57 år. — *Henriette Lang-Köstlein*, komponist, † 3 dec. i Tübingen. — *Braun-Brini*, omtyckt tenorsångare, † dec. i Graz, 57 år. — *Ferdinand Richter*, kontrabasist, † nov. i Wien, 78 år. — Maestro *Romeo Ravizza*, † i Milano, 42 år.

Etienne Girod, musikförläggare, † 15 nov. i Paris, 56 år.

Hvarjehanda.

Huru lång tid räcker en opera? En parisertidning har gjort sig den mödan att härpå gifva ett svar beträffande de mest kända operor enligt deras uppförande i Paris. Naturligtvis måste beräkningen tillfölje af olika mellanaktspauser blifva något illusorisk. *Wilhelm Tell* varar 4 timmar och 50 minuter; *Robert af Normandie* 4 t. 45 m.; *Afrikanskan* 4 t. 40 m.; *Faust*, *Hamlet* och *Hugenotterna* 4 t. 30 m.; *Judinnan* 4 t. 25 m.; *Profeten* 4 t. 15 m.; *Romeo och Julia* samt *Aïda* 4 t.; *Carmen* 3 t. 40 m.; *Paul och Virginie* 3 t. 35 m.; *Mignon* 3 t. 30 m.; *Barberaren i Sevilla* 3 t. 15 m.; *Drottningen af Saba*, *Zampa* och *Hvita frun* 3 t. 10 m.; *Den stumma från Portici* och *Trubaduren* 3 t.; *Fra Diavolo* 2 t. 50 m.; *Martha* och *Friskytten* 2 t. 45 m.; *Lucia* 2 t. 40 m.; *Violetta*, *Rigoletti*, *Sömngångerskan* och *Don Pasquale* 2 t. 30 m.; *Regementets dotter* och *Svarta dominon* 2 t. 15 m.

Breflåda.

"*L. B—n.*" Ja!

"*Prenumerant.*" Rekommenderas A. Ericsons "Praktiska Skola för Messings-Blåsinstrument", innehållande skalor och öfningar, 33 lätta solostycken och 10 små duetter. Pris 3 kronor.

Populär,

Teoretisk och Praktisk

HARMONILÄRA.

Af

ALFR. LUNDGREN.

1:sta Häftet: 50 öre.

Här ofvan annonserade nya arbete, hvaraf 1:sta häftet utkommer till instundande Maj månad, framställer denna vetenskap på dess nuvarande ståndpunkt så ytterst klart och lättfattligt, att hvem som helst kan på egen hand studera detsamma, både den, som valt tonkonsten till sitt hufvudstudium, och den, som blott för sitt nöje sysselsätter sig med musik.

Att lära spela piano har, som vi alla känna, blifvit ett särdeles framstående ämne i nutidens moderna uppfostran. Tyvärr lägga de tekniska svårigheterna sådana hinder i vägen, att de, enligt den ännu använda lärometoden, sällan eller aldrig i någon mera betydande mån öfvervinnas, äfven om de bästa anlag och den ihärdigaste flit äro för handen.

Till pianotekniken hör 1:mo: **handledens och fingrarnes böjlighet och styrka.** Detta skall enligt den gamla slentrianmessiga metoden åstadkommas medelst flitig spelning af fingeröfningar, skalor, etuder; men detta sätt att gå tillväga är i grund och botten falskt. Vid någon eftertanke skall man snart komma till insigt om, att de rörelser, som dervid förekomma, äro alltför ensidiga, för att kunna motsvara sitt ändamål, ja, att de till och med verka rakt motsatsen, nemligen *trötthet;* äfven *örat tröttas* och *hågen uttråkas* af det enformiga klinkandet; härtill kommer att *en dyrbar tid förspilles fullkomligt ändamålslöst.*

Den vighet och styrka man åsyftat måste utbildas på helt annan väg, nemligen genom *rent gymnastiska rörelser af mångsidigare art*, då äfven ett ojemförligt bättre resultat skall uppnås med *obetydligt arbete* och på *kort* tid. Erfarenheten skall snart visa att en kort stunds gymnastik enligt föreskrift är af betydligt större gagn än en längre tids ihärdigt klinkande med öfningar på instrumentet.

Nedanstående boknyhet i ämnet utkommer omkring den 15:de Mars och rekommenderas åt såväl pianister, som åt dem som spela andra instrument

HANDENS GYMNASTIK,

afsedd för alla som spela musikinstrument,

Af

ALFR. LUNDGREN.

Pris: 50 öre.

Det torde måhända böra anmärkas, att *detta lilla arbete är af lika stort gagn för* **artisten** *som för* **nybörjaren.**

Inga mekaniska apparater erfordras.

Till pianotekniken hör vidare 2:o **anslag, träffsäkerhet och uthållighet.** I detta hänseende tillåta vi oss fästa våra läsares uppmärksamhet på följande arbete, som nästkommande höst blir tillgängligt hos alla bok- och musikhandlare.

PIANOTEKNIKENS GRUNDDRAG

jemte allmänna bestämmelser

för en riktig fingersättning.

Af

ALFR. LUNDGREN.

Pris pr häfte: 1 krona.

Ännu finnas några få exemplar qvar af Necken från årets början. Lösnummer: 25 öre.